

Apocalipsa 14-15

Am mai comentat acest capitol atunci când am scris acel comentariu asupra cărții Apocalipsa. Vom încerca acum să surprindem alte nuanțe și să urmărim în capitolele 12-14 tema înțelegerii vremurilor.

Capitolul începe cu imaginea celor 144.000 care stăteau pe muntele Sionului lângă Miel. Se creează un contrast între cei care se compromit și primesc pe frunte semnul fiarei și cei care rămân fideli (verguri) și poartă pe frunte Numele Mielului și al Tatălui Său. Acest contrast va fi dezvoltat pe tot parcursul capitolului 14. Într-adevăr în a doua parte a capitolului se insistă pe judecata și soarta pe care o vor avea cei care se închină fiarei. Capitolul 13 ne prezintă grozăvia domniei fiarei. Capitolul 14 vine ca o încurajare și ne arată răspunsul lui Dumnezeu față de această grozăvie. Primul răspuns pare a fi legat de răsplătirea celor care au fost fideli și care și-au păstrat pe frunte Numele Domnului refuzând semnul fiarei. Într-adevăr aceștia se bucură de o răsplată privilegiată. Au o relație specială cu Mielul. Stau lângă El pe muntele Sionului și-l urmează oriunde merge El. Dar mai special pare a fi faptul că aceștia cântă o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor 4 făpturi vii și înaintea celor 24 de bătrâni. Și nu doar că vin cu această cântare nouă dar nimeni nu este în stare să învețe această cântare. Deci nici cei 24 de bătrâni și nici măcar cele 4 făpturi vii nu sunt în stare să învețe cântarea. Or capitolul 4 ne-a arătat apropierea dintre cei 24 de bătrâni și Domnul, precum și faptul că cele 4 făpturi vii au capacitatea de a cunoaște în modul cel mai profund pe cel PreaÎnalt, chiar mai profund decât cei 24 de bătrâni. Dar acum iată că apar 144.000 de oameni răscumpărați de pe pământ care par să devanseze în cunoaștere chiar cele 4 făpturi vii. Ei cântă o cântare NOUĂ despre frumusețea Creatorului. Ei vestesc ceva NOU și MINUNAT despre Dumnezeu pe care ceilalți nu l-au văzut. Dar nu doar atât. Lucrurile pe care ei le văd despre Dumnezeu sunt atât de profunde încât doar ei pot cânta acea cântare. În mod clar Apoc.14a ne vorbește prin imaginea celor 144.000 de o răsplată cu totul specială a acestora, care constă în poziția cea mai privilegiată în ce privește apropierea și cunoașterea Celui PreaÎnalt. Și ce răsplată mai mare ca aceasta poate exista? Dar cine sunt cei 144.000? Și de ce sunt ei atât de răsplătiți? *Sunt oameni răscumpărați de pe pământ ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. Ei nu s-au întinat cu femei căci sunt verguri și urmează pe Miel oriunde merge El. Și în gura lor nu s-a găsit minciună căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu.*

Ei contrastează cu fiara a cărei gură e plină de hule și de minciuni. Ei contrastează cu tot pământul care s-a închinat fiarei și care (după cum vom vedea) a curvit cu cetatea cea mare. Ei au rămas fideli Mielului și i-au rămas loiali până la capăt. E logic să credem că este vorba de oameni care au rămas fideli Mielului în cele 42 de luni. Altfel contrastul dintre ei și cei ce primesc semnul fiarei nu ar fi legitim. De asemenea răsplata speciala nu ar motiva așa de mult pe cei care vor dori să refuze semnul fiarei, dacă nu ar fi vorba de ei. Deci mă gândesc că cei 144.000 sunt oameni care au rămas fideli Mielului în timpul celor 42 de luni. Dar sunt toți cei care au rămas fideli Mielului sau doar o parte din aceștia? La această întrebare ne-ar putea ajuta începutul capitolului 15:

2. Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe marea de sticlă, cu lăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau **biruitorii fiarei, ai iconei ei și ai numărului numelui ei**.

3. Ei cântau **cântarea lui Moise**, robul lui Dumnezeu, și **cântarea Mielului**. Și ziceau: „*Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor!*”

4. *Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt, și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate!”*

Iată un alt grup de oameni fideli Mielului care cântă și ei o cântare. Este vorba de același grup? Grupul celor 144.000 de mii este același cu grupul celor descriși în Apoc.15a? Înclin să cred că nu. Cei din 15a sunt într-adevăr biruitorii fiarei. Ei în schimb stau pe marea de sticlă (nu pe muntele Sionului) și cântă o cântare cunoscută (cântarea lui Moise) și a cărei rezumat ne este relatat de Ioan. Nu pare o cântare așa de nouă, iar pare a putea fi învățată și de alții. Desigur ei cântă și cântarea Mielului. O fi aceasta acea cântare nouă din Apocalipsa 14:3? Dacă da, înseamnă că avem de a face cu două descrieri ale aceluiaș grup de oameni. Dacă nu, înseamnă că e vorba de o două categorii diferite. Sunt asemănări între aceste grupuri de oameni: fidelitate în vremuri grele urmată de o răsplată mare în ceruri. Dar sunt și diferențe: primul grup pare să se diferențieze printr-o loialitate specială urmată de o răsplată specială. Capitolul 7 din Apocalipsa pare să ne sugereze același lucru, și anume că este vorba de două categorii distincte de oameni răscumparați de pe pământ:

14. Cerul s-a strâns ca o carte de piele pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor.

15. Împărații pământului, domnitorii, căpitaniii oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți

oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților.

16. Și ziceau munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului;

17. căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, **și cine poate sta în picioare?”**

Capitolul 7

1. După aceea am văzut patru îngeri, **care stăteau în picioare** în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac.

2. Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea,

3. zicând: „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, **până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!**”

4. Și am auzit **numărul** celor ce fuseseră pecetluiti: **o sută patruzeci și patru de mii, din toate semințiile fiilor lui Israel.**

5. Din seminția lui Iuda, douăsprezece mii erau pecetluiti; din seminția lui Ruben, douăsprezece mii; din seminția lui Gad, douăsprezece mii;

6. din seminția lui Așer, douăsprezece mii; din seminția lui Neftali, douăsprezece mii; din seminția lui Manase, douăsprezece mii;

7. din seminția lui Simeon, douăsprezece mii; din seminția lui Levi, douăsprezece mii; din seminția lui Isahar, douăsprezece mii;

8. din seminția lui Zabulon, douăsprezece mii; din seminția lui Iosif, douăsprezece mii; din seminția lui Benjamin, douăsprezece mii au fost pecetluiti.

9. **După aceea** m-am uitat și iată că era **o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni**, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini;

10. și strigau cu glas tare și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!”

11. Și toți îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie, împrejurul bătrânilor și împrejurul celor patru făpturi vii. Și s-au aruncat cu fețele la pământ în fața scaunului de domnie, și s-au închinat lui Dumnezeu,

12. și au zis: „Amin. A Dumnezeului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor! Amin.”

13. Și unul din bătrâni a luat cuvântul și mi-a zis: „Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare? Și de unde au venit?”

14. „Doamne”, i-am răspuns eu, „tu știi.” Și el mi-a zis: „Aceștia vin **din necazul cel mare**; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului.

15. **Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu** și-l slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie Își va întinde peste ei cortul Lui.

16. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță.

17. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.”

Capitolul 6b descrie judecata finală a Mielului și se încheie cu o întrebare: Cine va putea să stea în picioare? Capitolul 7 răspunde la această întrebare: îngerii stau în picioare, cei 144.000 sunt pecetluiți pentru a sta în picioare, gloata celor răscumpărați stă în picioare. Deși este o asemănare clară între cei 144.000 și gloata (slujitori ai lui Dumnezeu care stau în picioare în vremuri grele ale istoriei), sunt și diferențe clare. Primul reprezintă un număr exact de 144.000 din semințiile lui Israel. Al doilea grup reprezintă o gloată CARE NU SE POATE număra din orice neam și din orice seminție. Or ce ar însemna 144.000 și semințiile lui Israel (sens simbolic sau literal)? E clar că autorul vrea să sublinieze că este vorba de două grupuri DIFERITE de oameni răscumpărați. Aceeași abordare o găsim în Apocalipsa 14a și 15a: două grupuri de oameni asemănătoare și totuși diferite! Cei 144.000 ar reprezenta un grup restrâns dintre slujitorii Domnului care au un devotament special și se bucură de o atenție specială și de o răsplătire specială. Sunt culeși din toată istoria sau doar din perioada celor 42 de luni? Sunt doar din Israelul fizic sau și din cel spiritual incluzând și rămășița dintre neamuri altoită în măslin? Amănuntele din Apocalipsa 14a și mai ales din Apocalipsa 7 ne sugerează că ar fi chiar din Israel. Ei sunt pe muntele Sionului pe când biruatorii fiarei sunt pe marea de sticlă. Ei sunt din semințiile lui Israel pe când ceilalți sunt din orice limbă și orice neam. Să fie cei 144.000 rămășița credincioasă a lui Israel? Sau referirea la Israel să arate că în ce privește răsplătirea lor din cer diferența dintre ei și ceilalți va fi ca cea dintre Israel și neamuri aici pe pământ? Să fie vorba de evrei credincioși sau de cea mai devotată parte a Bisericii dintre neamuri? Nu știm exact. Dar mesajul rămâne clar: Dumnezeu nu rămâne dator. Devotamentul special primește o răsplătire specială. Și devotamentul special în vremurile cele mai întunecate ale

istoriei primește cu atât mai mult o răsplată specială.

Capitolul 14-15, și chiar și 16-19 reprezintă răspunsul lui Dumnezeu față de evenimentele din capitolul 13. Într-adevăr, capitolul 13 ne descrie grozăvia manifestării celor două fiare. Dumnezeu pare să fie absent. Răul se manifestă pe pământ în toată plinătatea lui, Numele Său hulit, toate neamurile amăgite iar sfinții săi prigonți și omorâți. Care este răspunsul lui Dumnezeu față de aceste grozăvii? Răspunsul Său începe în cap.14, și începe arătându-ne răsplătirea specială a celor care-i rămân fideli în cele mai întunecate vremuri ale istoriei. Dar este doar începutul răspunsului Său. Răspunsul Său nu are în vedere doar ce se va întâmpla în VIITOR, după moarte, ci și ce se va întâmpla în PREZENTUL celor 42 de luni. Și după cum vom vedea răspunsul divin alternează între intervențiile divine *de după* cei 3,5 ani cu cele *din timpul* celor 3,5 ani.

În capitolul 14, descrierea răsplătirii celor fideli Mielului este urmată de intervenția a 7 îngeri. Sunt de fapt trei îngeri urmați de alți patru care lucrează în perechi, doi câte doi.

Îngerul 1 – vestirea Evangheliei în tot pământul

Dacă cel rău plusează în amăgire și semne mincinoase în cele 42 de luni și Dumnezeu plusează în mărturie. Am observat adesea această legitate. Când împietrirea este mai mare și semnele celui rău se înmulțesc și Dumnezeu intervine cu înmulțirea semnelor și a mărturiei Sale. Dumnezeu răspunde la puterea semnelor ocultismului din Egipt cu cele 10 urgii, la împietrirea din Israel de pe vremea lui Ahab și Izabela cu semnele făcute apoi de Ilie și Elisei, la împietrirea Israelului sec.1 cu mărturia lui Ioan, semnele lui Isus și ale apostolilor Săi. Iar la final Dumnezeu va răspunde din nou. Deja în Apoc.11 au fost amintite semnele celor doi prooroci care par a fi detaliate în cap.16. Răspunsul Său din 14:6-7 este trimiterea unui înger cu o Evanghelie eternă la tot pământul pentru a-i îndemna să se teamă nu de fiară ci de Creator! Acest înger are o Evanghelie eternă. Deci Evanghelia e vestită neamurilor în toată splendoarea și slava ei. El zboară liber prin mijlocul cerului. Și nimeni nu i se mai împotrivesc acolo sus, căci Satana și îngerii lui au fost aruncați pe pământ. Cerul e liber și puterea de manifestarea a Cerului pe pământ a crescut și ea! Dar cum de un înger vestește din cer Evanghelia către neamurile de pe pământ? Ne-am obișnuit deja în Apocalipsa cu alternanța cer-

pământ, cu legătura dintre cele două planuri. Ne amintim de Bisericile din Apocalipsa, sau de gândurile din Apoc.12. Loialitatea celor credincioși pe pământ dau putere îngerilor acolo sus în cer. Deci evanghelizarea celestă făcută de acel înger nu face decât să reflecte în oglindă ceea ce se întâmplă pe pământ: evanghelizarea celor de pe pământ prin Biserică și prin mărturia celor 2 prooroci. Și la fel cum fiara va stăpâni și va face semnele sale înaintea tuturor neamurilor, la fel și Dumnezeu va înălța mărturia puternică a Evangheliei sale înaintea tuturor neamurilor (compară 13:7 cu 14:6). Judecata lui Dumnezeu este eternă și mai aspră decât judecata limitată în timp a fiarei. De aceea, de Creator și nu de fiară să se teamă popoarele!

Îngerul 2 – căderea Babilonului, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei.

Al doilea răspuns al lui Dumnezeu este nimicirea cetății celei mari. Ea este un centru al lumii prin care toate neamurile au fost amăgite, atrase către curvie și ațâțate să verse sângele celor drepți. Este cetatea cea mare, marele oraș al Imperiului Fiarei, capitala sa religioasă și economică. Acolo vor fi întinse trupurile celor doi prooroci. Din perspectiva ultimilor noastre comentarii este vorba de un Ierusalim-Babilon, de un Ierusalim reconstruit ca cea mai mare metropolă a lumii, acolo unde Anticrist va intra în Templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu. Imperiul Său care unește Vestul cu Estul nu poate avea drept capitală nici Roma vestică și nici Babilonul estic. Capitala sa trebuie aleasă în inima Imperiului Său, la granița care unește vestul de est, adică la Ierusalim. Peste vechiul oraș Ierusalim se contruiește un mega-Babilon. Practic vechiul Ierusalim este înghițit de un mega-oras care se va întinde se pare până la Marea Mediterană. Identitatea vechiului Ierusalim e înghițită de ridicarea peste el acestui nou Babel. Doar nimicirea Babilonului poate face posibilă renașterea vechiului Ierusalim. Un alt răspuns al Domnului va fi că va nimici această mare cetate, centru al curviei și al amăgirii întregului pământ. Acest fapt este extrem de important. El va fi detaliat în cap.17-18. Și va fi surprinzător să aflăm că orașul va fi nimicir chiar de fiara însăși! Iată cum tratează fiara pe cei care-i sunt fideli. După ce Iuda împlinește voia lui Satana, acesta aruncă pe Iuda prin sinucidere direct în fundul iadului. După ce Babilonul-Ierusalim sprijinește fiara în amăgirea întregului pământ, fiara arde fără milă din temelii Babilonul cel mare. După ce Petru se leapădă de Isus, El este

reabilitat de Isus după ce se căiește. După ce Ierusalimul se leapădă din nou de Mesia prin curvia cu fiara, el este reabilitat de Mesia după căința sa.

Îngerul 3 – *anunțarea judecății eterne a celor care se închină fiarei și icoanei ei și primesc semnul ei pe frunte.*

Dumnezeu răspunde față de infidelitatea oamenilor prin judecarea lor eternă. Și grozav este cazul în mâinile Dumnezeului celui viu. În contrast cu aceștia cei ce mor în Domnul se vor odihni în eternitate căci faptele lor drepte îi urmează și vor mărturisi în favoarea lor. Dumnezeu judecă tot pământul la finalul celor 3,5 ani. Judecata lor e anunțată din timpul celor 42 de luni și se împlinește pe deplin după cele 42 de luni. Nimicirea Babilonului este dovada vie a judecării întregului pământ. Babilonul a curvit cu fiara în speranța că-i va merge bine. Dar a crezut o MARE MINCIUNĂ. A sfârșit prin a fi nimicită de fiară. Dacă așa s-a întâmplat marelui Babilon, așa se va întâmpla și întregului pământ. Babilonul e nimicit la finalul celor 42 de luni dar ÎNAINTE de judecarea întregului pământ anunțată de îngerul 1. Cei ce urmează fiara merg la pierzare. Judecata lui Dumnezeu nu e o poveste. Căderea neașteptată a Babilonului va prevesti judecata iminentă a lui Dumnezeu și va arăta întregului pământ care e adevărata soartă a celor care se închină fiarei. Dumnezeu anunță **prin vorbe** judecata prin îngerul 1. Apoi o anunță **prin fapte** istorice (căderea Babilonului). Apoi o întărește **din nou prin vorbe** (îngerul 3) ca apoi **să o aducă efectiv** prin îngerii 4 -7.

Îngerii 4-5 – *SECERIȘUL – judecata adusă la VREMEA POTRIVITĂ*

Un înger cu fața de om șade pe nor (după unii ar fi Fiul omului... dar primește Fiul omului directive de la alți îngeri?). are o cunună de aur pe cap și o seceră în mână. Un alt înger din Templu îl anunță că a sosit CEASUL secerișului și atunci acesta aruncă seceră pe pământ și pământul este secerat. Am discutat cu alte ocazii că în Vechiul Testament secerișul e folosit atât ca o metaforă a judecății cât și ca una a mântuirii. E vorba aici de răpirea la cer a celor credincioși sau de judecarea pământului? Se pare că este mai degrabă vorba de judecată, contextul ne sugerează acest lucru. Apoi este o asemănare între expresia din 14:7 (a sosit ceasul judecății Sale) și cea din 14:15 (a venit ceasul să seceri). Ideea este că judecata finală nu poate veni oricând. Trebuie să se împlinească ceasul judecății. Secerișul lumii nelegiuite trebuie să fie COPT ca să fie judecat pe deplin. Traducerea literală

propune: *pentru că s-a uscat secerișul pământului*, sau: *este mai mult decât copt*. Ambele nuanțe ne sugerează judecata și nu mântuirea.

Îngerii 6-7 – TEASCUL – sânge în jurul cetății (LOCUL JUDECĂȚII)

Ultima imagine este în mod cert o imagine a judecății (teasca cel mare al mănii Sale). Un înger iese din Templu cu un cosor în mână. Un alt înger, care are stăpânire asupra focului, iese din altar și-i spune să culeagă strugurii pământului căci sunt copti. Babilonul a adaptat toate neamurile cu VINUL MÂNIEI curviei ei (14:8), dar acum a venit vremea ca neamurile să bea din VINUL MÂNIEI lui Dumnezeu (14:10). Imaginea vinului nu este deci nouă în cap.14. Această imagine a judecății o completează pe cea a secerișului. Nu doar că introduce legăturile cu VINUL din 14:8,10, dar creează punți de legătură și cu alte imagini din Vechiul Testament dedicate judecății (în special Isaia 63a!!!). De asemenea ne indică nu doar vremea dar și LOCUL judecății. Strugurii pământului sunt puși în teas iar teasca este călcat în picioare afară din CETATE. Dar care CETATE? Nu poate fi vorba de o cetate cerească, căci judecata are loc pe pământ. Apocalipsa folosește termenul de *cetate* și nu de *o cetate*, sugerându-ne că este vorba de o cetate pe care o cunoaștem și cu care ne-am mai întâlnit. Ori până acum în Apocalipsa, pe pământ ne-am întâlnit cu cetatea cea mare din Apoc.11:8 și Apoc.14:8. Pare logic ca neamurile să fie judecate lângă locul unde a fost judecată curva care i-a amăgit. Ne aducem aminte că tot în Apocalipsa 11 mai apare și sfânta cetate:

1. Apoi mi s-a dat o trestie asemenea unei prăjini și mi s-a zis: „Scoală-te și măsoară Templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei ce se închină în el.
2. Dar curtea de afară a Templului las-o la o parte nemăsurată; **căci a fost dată neamurilor, care vor călca în picioare sfânta cetate patruzeci și două de luni.**

Dacă e vorba de o cetate spirituală atunci ea nu ne ajută pentru înțelegerea cetății de la finalul cap.14. Dar dacă e vorba de Ierusalim, sfânta cetate, lucrurile pot căpăta sens. Neamurilor vor călca în picioare sfânta cetate transformând-o în cetatea cea mare și în centrul de curvie și amăgire al lumii. Este ca și cum cel rău ar vrea să pângărească așa de mult acel loc ca Dumnezeu să-l uite și să-l lepede. Dar iată cum vorbește Isus despre Templu și despre Ierusalim într-un moment istoric când Ierusalimul nu era decât o mare curvă:

33. **Ați mai auzit iarăși că s-a zis celor din vechime: „Să nu juri strâmb; ci să împlinești față de Domnul jurămintele tale.”**

34. Dar Eu vă spun: să nu jurați nicidecum; nici pe cer, pentru că este scaunul de domnie al lui Dumnezeu;

35. nici pe pământ, pentru că este așternutul picioarelor Lui; **nici pe Ierusalim, pentru că ESTE cetatea marelui Împărat.** (Matei 5)

Decăderea morală a Ierusalimului și chiar transformarea sa într-un mare Babilon nu-l face pe Dumnezeu să-l uite și nici nu-L împiedică să-L mai numească sfânta cetate. Chiar când este împlinită judecata Sa Ierusalimul și Templul sunt numite Locașul slavei Sale (vezi Plângerile lui Ieremia). Apoi atât de multe imagini din Vechiul Testament ne prezintă imaginea judecății finale a neamurilor **în afara cetății Ierusalimului!** Chiar Isaia 63a ne prezintă prin imaginea teascului judecata finală a neamurilor NECESARĂ pentru mântuirea finală a Ierusalimului. Uităm adesea că judecata neamurilor descrisă în Is.63a este în contextul venirii anului răscumpărării lui Israel, și că Isaia 63a apare după Isaia 62 care anunță mântuirea finală a Ierusalimului:

Capitolul 62

1. „De dragostea **Sionului** nu voi tăcea, de dragostea **Ierusalimului** nu voi înceta, până nu se va arăta mântuirea lui, lumina soarelui și izbăvirea lui, ca o făclie care s-aprinde.
2. Atunci neamurile vor vedea mântuirea ta, și toți împărații, slava ta; și-ți vor pune **un nume nou** pe care-l va hotărî gura Domnului.
3. Vei fi o cunună strălucitoare în mâna Domnului, o legătură împărătească în mâna Dumnezeului tău.
4. Nu te vor mai numi „**Părăsită**” și nu-ți vor mai numi pământul **un pustiu**, ci te vor numi: „**Plăcerea Mea este în ea**”, și țara ta o vor numi „**Beula**”, „**Măritată**”, căci Domnul Își pune plăcerea în tine, și țara ta se va mărita iarăși.
5. Cum se unește un tânăr cu o fecioară, așa se vor uni fiii tăi cu tine; și cum se bucură mirele de mireasa lui, așa Se va bucura Dumnezeul tău de tine.
6. Pe zidurile tale, **Ierusalime**, am pus niște străjeri care nu vor tăcea niciodată, nici zi, nici noapte! Voi care aduceți aminte Domnului de el, nu vă odihniți deloc!
7. Și nu-l dați răgaz, până nu va așeza din nou Ierusalimul și-l va face o laudă pe pământ.
8. Domnul a jurat pe dreapta Lui și pe brațul Lui cel puternic, zicând: „Nu voi mai da grâul tău hrană vrăjmașilor tăi, și fiii străinului nu vor mai bea vinul tău pentru care tu te-ai ostenit.
9. Ci cei ce vor strânge grâul, aceia îl vor mânca și vor lăuda pe Domnul, și cei ce vor face vinul, aceia îl vor bea în curțile Locașului Meu celui Sfânt.”

10. Treceți, treceți pe porți! Pregătiți o cale poporului! Croiți, croiți drum, dați pietrele la o parte! Ridicați un steag peste popoare!

11. Iată ce vestește Domnul până la marginile pământului: „Spuneți **fiicei Sionului**: „Iată, Mântuitorul tău vine; iată, plata este cu El, și răsplătirile merg înaintea Lui.”

12. Ei vor fi numiți „**Popor sfânt**”, „**Răscumpărați ai Domnului**”. Iar pe tine te vor numi „**Cetate căutată și nepărăsită**”.

Capitolul 63

1. Cine este acesta care vine din Edom, din Boțra, în haine roșii, în haine strălucitoare și calcă mândru în plinătatea puterii Lui? – „Eu sunt Cel care am făgăduit mântuirea și am putere să izbăvesc! –

2. Dar pentru ce îți sunt hainele roșii, și veșmintele Tale ca veșmintele celui ce calcă în teasc? –

3. „Eu singur am călcat în teasc, și niciun om dintre popoare nu era cu Mine; i-am călcat astfel în mânia Mea și i-am zdrobit în urgia Mea; așa că sângele lor a țâșnit pe veșmintele Mele, și Mi-am mânjit toate hainele Mele cu el.

4. Căci ***în inima Mea era o zi de răzbunare*** și **venise anul celor răscumpărați ai Mei**.

5. Mă uitam împrejur, și nu era nimeni să M-ajute, și Mă îngrozeam, dar nu era cine să Mă sprijine; atunci brațul Meu Mi-a fost într-ajutor, și urgia Mea M-a sprijinit!

6. Am călcat astfel în picioare popoare în mânia Mea, le-am îmbătat în urgia Mea **și le-am vărsat sângele pe pământ.**”

Iată că cetatea numită ieri CURVĂ, PUSTIU, PĂRĂSITĂ e numită azi MIREASĂ, MĂRITATĂ, PLĂCEREA MEA ESTE ÎN EA. Iată de ce nu ar fi de mirare dacă în contextul Apocalipsei ACEEAȘI CETATE e numită BABILON, SODOMA, EGIPT, CURVĂ, dar și SFÂNTA CETATE. Desigur în esență nu e vorba de aceeași cetate, ci de același LOC ALES, curățit, iertat și transformat. Fiara nu se poate atinge 42 de luni de Ierusalimul-Babilon. Ne aducem aminte de Apoc.12 și faptul că femeia e protejată 3,5 ani. Deci va fi o conjunctură politică în care fiara se va folosi de Israel și Ierusalim dar nu se va putea atinge de ea. Se va folosi de ea, și va avea nevoie de ea. Dar nu-i va putea face rău. De-abia la finalul celor 42 de luni o va nimici. Deducem ca Israel va sluji lui anticrist și chiar va fi ca mâna sa dreaptă. Unirea estului și vestului va forma inițial o conjunctură favorabilă unui Ierusalim apostat care se închină și el fiarei. Dar cum vor accepta evreii ca un om să se declare Dumnezeu în Templul de la Ierusalim? Două variante: fie vor crede că este Mesia, fie că vor fi atât de impregnați de cultura Căpteniei Greciei

încât vor fi înstrăinați de iudaism. Dacă se va merge după prima variantă atunci Anticrist va fi nevoit să simuleze și rolul de Mesia pentru evrei. Dacă se va merge după a doua variantă înseamnă că Israel va decădea până acolo încât să nu țină la iudaism nici măcar ca religie. Or acest fenomen a fost înregistrat în Israel în epoca elenistică și în timpul lui Antihous Epifanes al IV-lea. Doar o parte din evreii i s-au împotrivit. Acest fenomen a luat din nou amploare după Iluminism în contextul epocii moderne. Găsim mulți evrei atei sau liber cugetători (rămâne totuși o fracțiune religioasă destul de numeroasă). Oare acest fenomen se va generaliza și aceasta ar fi lepădarea de credință din 2Tes.cap.2: *evreii să renunțe chiar la credința lor monoteistă?* Dar dacă se va întâmpla acest lucru atunci cum și de ce va mai avea loc reconstruirea Templului de la Ierusalim? E adevărat că unul din obstacolele care au împiedicat aducerea statuii lui Caligula în Templul de la Ierusalim a fost și împotrivirea sutelor de mii de evrei gata să moară pentru a împiedica acest lucru. Iarăși un element care ar putea umple din punct de vedere logic golul lăsat de Pavel în 2 Tes. cap.2 (lucrul care împiedică arătarea fărădelegii). Într-adevăr când Est-ul s-a unit cu Vestul a apărut cornul mic. Dar nu doar atât, iudaismul a fost supus unui proces de grecizare. Mulți tineri evrei au renunțat la tradiții și au început să adopte cultura greacă. Totuși cei tradiționaliști erau suficient de numeroși și hotărâți pentru a declanșa răscoalele macabeilor și a îndepărta stăpânirea greacă. Revenind la 2 Tesaloniceni iată mai multe evenimente politice care pot candida pentru soluționarea misterului obstacolului care împiedică arătarea omului fărădelegii:

- Cucerirea Parților de către romani (unirea deplină a Vestului cu Estul).
- Mutarea capitalei de la Roma la Ierusalim.
- Lepădarea evreilor de credința monoteistă în urma asaltului culturii Căpeteniei Greciei.
- Desființarea deplină a puterii Senatului.

E interesant că toate elementele de mai sus sunt strânse legate între ele: unirea Vestului cu Estul ar duce la mutarea capitalei, la desființarea senatului și la grecizarea iudaismului. Elementul declanșator și decisiv ar rămâne totuși unirea vestului cu estul, căci toate celelalte trei evenimente ar decurge din acesta. În

același timp când Vestul și Estul se vor uni într-un singur Imperiu, se pare că se va crea o conjunctură politică în care fiara nu se va putea atinge o vreme de Israel. La fel cum Israelul necredincios a fost protejat de Dumnezeu în pustie 38 de ani, la fel Israelul apostat de la final va fi protejat cele 42 de luni de mânia fiarei în pustia popoarelor. Poate că atunci când Estul și Vestul se vor uni, Israelul va avea un rol important și necesar, creându-se astfel o conjunctură politică favorabilă Israelului.

Apocalipsa 15-16 pare să urmeze aceeași structură a capitolului 14. Începe cu descrierea unui grup de oameni care a rămas fidel Mielului și care a biruit fiara, și continuă cu acțiunea a 7 îngeri. Deci cap.15-16 fac parte tot din RĂSPUNSUL lui Dumnezeu la grozăviile din capitolul 13. Vedem din nou răsplătirea eternă a celor care au biruit fiara, icoana ei și numărul numelui ei. Se pare că cele trei elemente enumerate generează trei lupte diferite:

- Fiara emană groază și teroarea adusă de amenințarea săbiei.
- Icoana fiarei emană amăgire prin semnele ei.
- Numărul fiarei se leagă de bani, de puterea mamonei, de siguranța de zi cu zi.

Cei ce vor birui vor trebui să treacă toate cele trei teste de mai sus. Dar la final vor vedea răpunerea fiarei prin a doua venire a lui Hristos, și la fel cum la Marea Roșie evreii au cântat slavă lui Dumnezeu după nimicirea oștirii lui Faraon, cei ce vor fi biruit fiara vor cânta pe marea de sticlă cântarea lui Moise și cântarea Mielului. Biruirea fiarei va fi un eveniment istoric făcut înaintea neamurilor, la fel cum a fost nimicirea lui Faraon în Marea Roșie. Și la fel cum atunci neamurile au văzut gloria lui Dumnezeu și au tremurat, la fel și acum neamurile rămase în viață se vor teme de Numele Domnului căci judecățile Sale au fost manifestate. Iată că Biserica credincioasă din cele 42 de luni este asemănată cu poporul evreu de pe malul Mării Roșii. Cei 144.000 sunt însă doar o rămășiță a acestui mare popor. Această distincție între două grupuri de oameni ce vor fi răsplățiți se pare că apare și în Daniel 11-12:

Va ademeni prin lingușiri pe cei ce rup legământul.

32. Dar aceia din popor care vor cunoaște pe Dumnezeul lor vor rămâne tari și vor face mari isprăvi.

33. **Înțelepții poporului vor învăța pe mulți.** Unii vor cădea pentru o vreme, loviți de sabie și de flacăra, de robie și de jaf.

34. Când vor cădea, vor fi ajutați puțin, și mulți se vor uni cu ei din fățarnicie.

35. Chiar și din cei înțelepți, mulți vor cădea, ca să fie încercați, curățați și albiți, până la vremea sfârșitului, căci sfârșitul nu va fi decât la vremea hotărâtă.

(Daniel 11)

1. În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte.

2. ***Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică, și alții pentru ocară și rușine veșnică.***

3. **Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci.**

(Daniel 12)

Oare toți cei care vor învia pentru viața veșnică sunt cei înțelepți care au învățat pe mulți și care vor străluci ca strălucirea cerului în veac și în veci de veci? Daniel 11 ne sugerează că acești înțelepți sunt un grup aparte care vor călăuzi pe mulți în vremea finalului. Daniel 12 pare să ne spună că aceștia vor avea o răsplată specială la învierea morților. Am observat deja că secțiunea din Apocalipsa 12-15 este construită pe tiparele din Daniel 7-12. Dacă în Daniel 12 avem două tipuri de răsplătiri, e logic ca și în Apoc.12-15 să găsim tot două categorii de oameni ce vor fi răsplătiți.

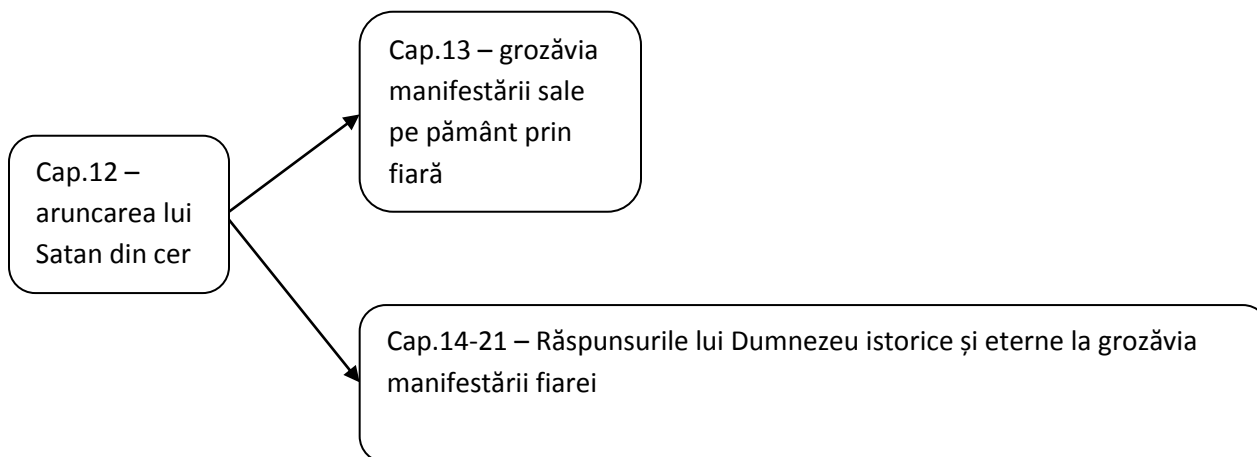
Răsplătirea finală a celor care au biruit fiara (refuzând închinarea la ea chiar cu prețul morții) e ultima parte a răspunsului lui Dumnezeu față de grozăviile fiarei. E răspunsul lui Dumnezeu de DINCOLO sau de DUPĂ domnia fiarei. Dar Dumnezeu răspunde grozăviei fiarei chiar din timpul domniei ei, și acest lucru a fost detaliat în Apoc.14b. Exact același lucru este detaliat în Apocalipsa 15b-16. După imaginea răsplătirii biruitoarelor, avem imaginea cu cei 7 îngeri, ei varsă 7 potire peste împărăția fiarei. Este răspunsul lui Dumnezeu la omorârea sfinților, la hulirea numelui Său și la semnele proorocului mincinos. Și făcând o corelație cu Apocalipsa 11, se pare că în cap.16 sunt detaliate de fapt urgiile celor 2 prooroci care se vor confrunta cu fiara. La fel cum Moise și Faraon au adus urgiile peste

împărăția lui Faraon, acum cei 2 prooroci vor aduce urgii peste împărăția mondială a fiarei. În fiecare urgie găsim elemente explicite prin care ni se arată că urgiile sunt răspunsuri divine la grozăviile din cap.13:

- Urgia 1 – rana este doar pe oamenii care se închină icoanei fiare și au semnul fiarei.
- Urgia 2-3 – marea și apele transformate în sânge pentru că și ei au vărsat sângele sfinților.
- Urgia 4 (soarele dogorește) – răspuns la focul din cer adus de proorocul mincinos și pedeapsă pentru HULELE de pe pământ.
- Urgia 5 (întunericul) – vărsat peste scaunul de domnie al fiarei și peste împărăția fiarei.
- Urgia 6 – adunarea împăraților pentru război – pregătirea distrugerii Curvei celei mari.
- Urgia a 7-a - devine operantă acțiunea de pedepsire a Babilonului celui mare, marele centru economic și religios al împărăției fiarei.

Apoi capitolele 17-18 dezvoltă acțiunea de nimicire a Babilonului celui mare, care face parte tot din răspunsul lui Dumnezeu față de grozăviile din capitolul 13. Surpriza este că Babilonul cel mare al împărăției Fiarei este distrus tot de fiară. Iată soarta celor ce se închină fiarei. Ca Iuda vor sfârși toți cei ce slujesc celui rău.

Capitolul 19 ne prezintă în sfârșit nimicirea fiarei și a proorocului mincinos și capitolul 20 pedepsirea finală a balaurului. Capitolul 20 anunță și începutul răsplătirii finale a sfinților care este dezvoltată în tot capitolul 21. Practic capitolele 14-21 pot fi considerate răspunsul lui Dumnezeu la grozăviile din capitolul 13. Putem propune și următoarea structură a capitolelor 12-21:

Observăm ce resurse ne dă Dumnezeu pentru a nu ne speria de grozăviile din capitolul 13. Grozăvia din capitolul 13 pălește în urma slavei răspunsurilor divine din cap.14-21. Observăm că ipoteza propusă în Apoc.12 e adevărată: și anume aruncarea satanei pe pământ înseamnă mai mult creșterea puterii de manifestare a cerului pe pământ decât creșterea manifestării răului pe pământ. Manifestarea răului crește cu 20% (cap.13). Manifestarea cerului crește cu 75% (cap.14-18) în timpul celor 42 de luni ca apoi să crească cu 1000.000 % în cap.19-20. Cum faraon de altă dată a avut rolul să facă să se înmulțească semnele lui Yahwe la fel grozăvia fiarei din cap.13 are rolul să facă posibilă înmulțirea răspunsurilor divine din cele 42 de luni. Și ca rezultat al acestor semne Israel se căiește și Neamurile învață frica de Domnul. E nevoie de împotrivirea fiarei, la fel cum a fost nevoie de împotrivirea lui Faraon de altădată.